

מרפי פרנק:

כמידי בוקר השכמתי עם עלות השחר. ציוץ ציפורים ואוויר נקי וצונן. הרגשתי צורך להיפרד מאסף בפרטיות.

יצאת להליכה לכיוון מנסורה. מטעי האגסים תחומים בגדרות בזלת, שחזרו לפלחה. שורות של עצי תפוח שגם הם נדמו, עירומים בשנות גד"ש אך שבו להתמלא בעצי אבוקדו.

צינורות טפטוף קרועות מציצות מבין רגבי הבזלת והאדמה הכבדה, מזכירה לי את המאסטר שהרכיב ופירק אותן במקצועיות ומסירות.

באוזניות, לאונרד כהן מהופעה בלונדון, רק הוא יחד עם אסף ואיתי, נפרדים מהאדמה שכל כך אהב ואליה שב לנוח.

משתף אתכם בהופעה שכל כך מייצגת את העומק, הכאב, המסירות והאהבה של אסף.

<https://open.spotify.com/album/4rgYbbaJOr9fv0MdEclkiY?si=ju89wr6STcontext=spotify%3Aalbum%3A4rgYbbaJOr9fv0MdE&AGTaYnkMMpUwAclkiY>

אבל זה לא נגמר. בבית משפחת מסר, צמוד לבריכת השחייה, התקבצו הילדים והנכדים סביב חנה. כן, המסע של המשפחה עם האובדן והוואקום בלי הנוכחות של אסף רק החל. ככה זה אצל משפחה שכולה. העולם ממשיך לנוע על צירו וכשהאבק שוקע ומתפזר הערפל, השכול והאובדן מתחילים לחלחל. זה הזמן להמשיך להגיע, לחבק, לתמוך בכל הצועדים במסע שלא הסתיים.

ולך אסף, הגיע הזמן לשים בצד את האכזבות, הכעסים והתסכולים שלא הכל התגשם כפי שדמיינת. זה דרכו של עולם. תנוח על משכבך בשלום.

